

Umyndiges Midler; thi de offentlige Instituters Midler tror jeg dog ikke, der er Grund til at betragte som særlig hellige i Sammenligning med alle andre Midler; men jeg kan vel forstaa det, naar man vil gjøre det gjældende med Hensyn til Umyndiges Midler, for hvis Bekomvende jo saa Meget taler for, at Staten bør gjøre, hvad der er muligt for at sikkre dem. Paa den anden Side maa jeg nu først gjøre opmærksom paa, at det, der ved denne Forenings Oprettelse er Spørgsmaal om, ikke er nogen ny Begunstigelse, der skal gives, og at den Grændse, som Lovforslaget sætter for Foreningen med Hensyn til Udlaan, heller ikke er noget Nyt. Vi bevæge os her selvstændig paa det engang givne Omraade i Loven af 20de Juli, 1850. Derefter kan jo nemlig udlaanes indtil $\frac{1}{5}$, og derefter kunne offentlige Stiftelsers og Umyndiges Midler anbringes i saadanne Papirer. At dette kan have haft visse Betænteligheder, dengang man vedtog Lovforslaget, kan jeg vel forstaa; der kan maasse i det Hele taget siges Noget imod at anbringe navnlig Umyndiges Midler i Papirer, der ere Kursvingninger undergivne. Vi befinde os i en Periode, hvor de Umyndige maa være meget tilfredse, om deres Midler ere anbragte i saadanne Papirer, thi de ere jo i en Række af Aar stegne meget betydeligt; men det Omvendte kunde jo ogsaa være Tilfældet. Altsaa, at det af den Grund kunde have nogen Betæntelighed, skal jeg indrømme, forudsat, at man har nogen bedre Sikkerhed at stille, og forudsat, at det var givet, at Anbringelsen af Umyndiges Midler paa Prioriteter altid gav den fulde Sikkerhed, men det veed jo Enhver, at det ikke er Tilfældet. Der kan indtræde Tab ved Anbringelsen af Umyndiges Midler paa Prioriteter, som kunne blive nok saa følelige som de, der maatte kunne overgaa dem ved Anbringelsen i Kreditforeningsobligationer. Det er jo dernæst bekjendt, at selv om en saadan Bestemmelse ikke fandtes i Loven af 1850 og heller ikke optoges i den Lov, om hvilken vi nu forhandle, vilde saadanne Midler alligevel ved særlig ministeriel Resolution kunne anbringes i disse Papirer. Derved svinder saa Forskjellen ind til noget meget Ubetydeligt, og naar det af den ærede Ordsfører er angivet, at den Mistillid, som man i 1850 nærede til Kreditforeninger, er funden — den har gjort Plads for en ganske overordentlig Tillid, sagde den ærede Ordsfører endogsaa — lad os nu slaa lidt af i disse Udtryk og sig, at Kreditforeningerne have vundet stor Tillid, en Tillid, som de naturligvis ikke kunde have i 1850 — saa er der jo nu saa meget mindre Grund til at vende tilbage til de Betænteligheder, som man nærede i 1850, og som Erfaringen har vist ikke være begrundede. Det, der altsaa bliver tilbage, naar man nu vil foretage en Forandring i den i § 3 i Loven

af 1850 indeholdte Tilladelse for Bestyrelser af offentlige Midler og Umyndiges Midler, er, at man ved at tillade Oprettelsen af denne nye Kreditforening og negte den en Ret, som de tidligere Kreditforeninger have faaet, stempler den som mindre paalidelig end de andre, og det maa man ikke gjøre. Anser man ikke de Statuter, som ere omhandlede i det, der har foreligget os, og de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget, for betryggende nok, maa man søge andre, eller man maa forkaste Lovforslaget. Men giver man Udgang til at oprette en ny Kreditforening, maa man ikke paa Forhaand stemple den som mindre paalidelig end de andre. Hvilke særlige Garantier der ere givne med Hensyn til de paatankte høiere Laan, har jo den ærede Ordsfører allerede omtalt, og jeg skal ikke bvale videre derved. Hovedpunktet er altsaa dette, om man ved at vedtage Lovforslaget om en ny Kreditforening vil negte den en Begunstigelse, hvilken Negtelse nødvendigvis maa blive opfattet saaledes, at man anser den nye Forening for mindre paalidelig end de andre. Dertil siger Viindretallet Nei. Enten maa man blive staaende paa det Grundlag, vi engang have, eller man maa negte Lovforslaget, altsaa negte den nye Forenings Oprettelse. Jeg anbefaler altsaa at forkaste Ændringsforslaget under Nr. 1.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg kan ogsaa i alt Væsentligt indstrænke mig til dette ene Punkt, da den ikke ganske overensstemmende Opfattelse med Hensyn til de andre Ændringsforslag ikke er af den Bestaffenhed, at jeg ikke vil kunne gaa ind paa selve Ændringsforslagene. Grunden, hvorfor man ikke i selve Lovforslagets Text har optaget Bestemmelser om, hvad Interessenterne skulle yde i aarlig Rente og i Afdrag, og hvilken Procent de skulle give til Amortisation og Administrationsudgifter m. v., er, at saadanne Bestemmelser ikke ere optagne i den sidste Kreditforeningslov, vi gave, nemlig den af 29de Mai 1881 om den saakaldte Husmandskreditforening, og det forekommer mig, at, naar man trods den Betæntelighed, man havde ved denne Lov i det Hele taget, ikke der har fundet det fornødent ved selve Loven at fastslaa den aarlige Amortisation og Bidragene til Administration og Reserverfond, synes der heller ikke at være tilstrækkelig Grund til at gjøre det ved denne Leilighed. Imidlertid er det nu et Forslag, som i saa Henseende er fæstet, et saadant, som jeg ikke agter at modsætte mig. Jeg vil kun sig, at det var ønskeligt, om man for Fremtiden, hvor der bliver Spørgsmaal om Oprettelsen af lignende Instituter, fulgte den samme Regel i saa Henseende. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 1 staar jeg næsten paa samme Standpunkt som den